
2020

XXV МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЯ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ НАУКИ В КРАЇНАХ ЄВРОПИ ТА АЗІЇ

31 березня 2020 р.



Переяслав

Література:

1. Козак В. І. Аналіз наукового доробку у визначенні децентралізації як явища [Електронний ресурс] / В. І. Козак // Державне будівництво, 2017. – № 1. Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2017-1/doc/1/04.pdf>
2. Гнидюк І. В. Децентралізація в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку / І. В. Гнидюк, Ю. І. Гороховська // Молодий вчений, 2015. – № 5 (20). Част. 1. – С. 108-111.
3. Дребот Н. П. Реформа децентралізації в Україні: поточний стан та перспективи розвитку / Н. П. Дребот, І. Б. Семененко // Наук. вісник НЛТУ України, 2019, т. 29, № 4. С. 24-27. DOI: <https://doi.org/10.15421/40290404>
4. Василенко Л. Децентралізація та реформа місцевого самоврядування / Л. Василенко, М. Добровінський // Адміністративне право і процес, 2017. – № 3. – С. 123-126.
5. Гладка Т. І. Децентралізація влади в Україні як засіб посилення демократії та підвищення її стабільності [Електронний ресурс] / Т. І. Гладка. – Режим доступу: http://www.dy.nauka.com.ua/pdf/12_2015/10.pdf
6. Дребот І. О. Децентралізація державного управління: понятійно-термінологічний аспект [Електронний ресурс] / І. О. Дребот // Публічне адміністрування: теорія та практики, 2016. – Вип. 2 (16). – С. 123-126.
7. Гетманець О. П. Принципи бюджетного права України: монографія / О. П. Гетманець, Д. В. Коробцова. – Х.: Харківський націон. ун-т внутрішніх справ, 2017. – 268 с.
8. Ігнатишин М. В. Міжбюджетні трансферти як ефективний метод бюджетного регулювання / М. В. Ігнатишин, Л. Ю. Бурдюк // Наук. вісник Мукачівського держ. ун-ту, Серія Економіка, 2018. – Вип. 2 (10). – С. 134-139.
9. Ігнатишин М. В. Міжбюджетні трансферти як інструмент вирівнювання бюджетів України / М. В. Ігнатишин, В. М. Василенко // Наук. вісник Мукачівського держ. ун-ту. – Карпатська вежа, 2016. – № 21 (16). – С. 157-169.
10. Остапчук В. О. Перспективи фінансової децентралізації в Україні: нормативно-правовий аспект / В. О. Остапчук // Економіка і суспільство, Мукачівський держ. ун-т, 2018. – Вип. 15. – С. 720-726.
11. Костирко Л. А. Механізм регулювання міжбюджетних відносин в Україні: пріоритети, інструменти, перспективи: монографія / Л. А. Костирко, Н. Ю. Велентейчик. – Сєверодонецьк: вид-во СНУ ім. В. Даля, 2016. – 280 с.
12. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 р. № 2456-VI (із змінами і доповн.): за станом на 27.02.2020р. / Верховна Рада України: Офіц. вид. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#n2896>
13. Розвиток бюджетної децентралізації в Україні: наукова доповідь / за ред. д-ра екон. наук І. О. Луїної; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозів. НАН України». – К., 2016. – 70 с. – Режим доступу: <http://ief.org.ua/docs/sr/292.pdf>
14. Онищенко В. В. Особливості бюджетної децентралізації в Україні: теоретичний аспект / В. В. Онищенко // Наук. Вісник Ужгородського націон. ун-ту. Серія Міжнародні економічні відносини та світове господарство, 2017. – Вип. 12, Част. 2. – С. 45-50.

Світлана Бестужева
(Харків, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Активізація євроінтеграційного співробітництва між Україною та країнами ЄС обумовлює необхідність істотного реформування не тільки економіко-соціальної та політичної сфери, але й екологічної. При цьому екологічна сфера на теперішній час є однією з найважливіших в системі регулювання країн ЄС, а екологічна безпека є найважливішою метою подальшого сталого розвитку європейського співтовариства.

На сьогодні рівень екологічної безпеки України за міжнародними рейтингами є достатньо низьким. Так, за рейтингом країн за рівнем екологічної ефективності Україна з індексом 52,8 посіла 109 місце серед 180 країн світу; за рейтингом країн за рівнем забруднення навколишнього середовища Україна посіла 42 місце (рівень забруднення – 66,18) серед 102 країн світу.

Однією з найбільших екологічних загрози для національної безпеки України можна виділити загрозу неухливному накопиченню відходів виробництва та споживання, відсутність ефективних технологій їх вторинної переробки та утилізації. Через це кожного року в Україні утворюється близько 11-12млн т відходів виробничого та побутового характеру, що забруднюють об'єкти природного середовища.

Дані висновки підтверджуються аналізом динаміки та структури побутових відходів в Україні за останні сім років (табл. 1) [10].

Таблиця 1

Аналіз динаміки та структури побутових відходів в Україні за 2011-2017 рр.

Спосіб утилізації побутових відходів	2011 р.	2012 р.	2013 р.	2014 р.	2015 р.	2016 р.	2017 р.
Зібрано ППВ, тис.т	10356,5	13878,0	14501,0	10748,0	11491,8	11562,6	11271,2
Видалено ППВ, тис.т	7030,0	9362,7	9504,4	5893,8	6233,0	6089,5	6469,0
у т.ч. видалено на спеціально обладнані звалища	4321,5	5175,1	5178,5	3397,9	4194,3	4208,1	4417,5
у % до обсягу видалених відходів	61,5	55,3	54,5	57,7	67,3	69,1	68,3
у % до обсягу зібраних відходів	41,7	37,2	35,7	31,6	36,5	36,4	39,2
Спалено ППВ з метою отримання енергії, тис.т	154,0	149,9	147,6	149,0	254,3	257,3	244,4
у % до обсягу зібраних відходів	1,5	1,1	1,01	1,4	2,2	2,22	2,17
Спалено ППВ без отримання енергії, тис.т	98,5	78,6	2,9	3,8	2,1	2,0	1,2
Утилізовано ППВ, тис.т	74,5	57,4	9,4	3,8	4,0	6,5	16,5
У розрахунку на 1 особу							
Зібрано ППВ, кг	226,6	304,3	318,7	250,0	268,5	271,0	265,3
Видалено ППВ, кг	153,8	205,3	208,9	137,1	145,6	142,7	152,3
у т.ч. видалено на спеціально обладнані звалища	94,6	113,5	113,8	79,0	98,0	98,6	104,0
Спалено ППВ з метою отримання енергії, кг	3,4	3,3	3,2	3,5	5,9	6,0	5,8
Спалено ППВ без отримання енергії, кг	2,2	1,7	0,1	0,1	0,05	0,05	0,03
Утилізовано ППВ, кг	1,6	1,3	0,2	0,1	0,1	0,2	0,4

На основі проведеного аналізу можна зробити висновки про неефективну політику поводження з відходами, що підтверджується низькою часткою у спеціально відведених місцях, яка за сім років не перевищувала 42%. Їх частка серед всіх видалених відходів складає не більше 70 %, що є недостатнім для вирішення проблем з їх правильною утилізацією. При цьому також слід відмітити дуже низький рівень утилізації побутових відходів для отримання енергії – за останні сім років він не перевищив 2,5 % загального обсягу зібраних відходів. Це обумовлено як відсутністю ефективних державних важелів впливу на антропогенну діяльність вітчизняних суб'єктів, так і на недостатній рівень фінансування проектів з впровадження еколого зберігаючих технологій.

Не зважаючи на те, що у Концепції національної безпеки України в якості загроз національній екологічній безпеці визначені такі як надмірний антропогенний вплив високий рівень техногенного навантаження на територію України, негативні екологічні наслідки Чорнобильської катастрофи, значний обсяг відходів виробництва та споживання і неналежний рівень їх вторинного використання, переробки та утилізації, незадовільний стан єдиної державної системи та сил цивільного захисту, системи моніторингу довкілля [9], Україна все ж залишається чи не єдиною серед країн з трансформаційною економікою, в якій при наявності відповідного правового забезпечення відсутні дієві методи та інструменти державного регулювання екологічної сфери.

В країнах Європейського Союзу проблемами охорони довкілля займаються вже понад 50 років, протягом яких було визначено ряд важливих положень щодо формування єдиної європейської екологічної політики, а саме:

1) в рамках Паризької конференції 1972 р. визначено пріоритетність екологічних проблем у суспільному розвитку;

2) в Амстердамському договорі 1997 р. закріплена пріоритетність екологічної політики для країн ЄС, а з 1998 р. питання екологічної безпеки включені до загальної політики ЄС;

3) у 2002 р. була прийнята Шоста програма дій ЄС у галузі навколишнього середовища, в рамках якої були розроблені та прийняті основні законодавчі акти стосовно екологічної відповідальності;

4) у червні 2007 року прийнято Кіотський протокол – програмний документ Зелена книга «Адаптація до зміни клімату в Європі – варіанти дій ЄС», в якому для вирішення проблеми глобального потепління визначена необхідність скорочення обсягів викидів парникових газів та доцільність розробки заходів з адаптації до мінливих кліматичних умов. Відповідно до Стратегія ЄС – 2020 передбачено обов'язкове зниження викидів парникових газів державами-членами на 20 % до 2020 року;

5) у 2012 році Європейська Комісія розробила нову Програму дій Союзу з охорони навколишнього середовища до 2020 року «Жити добре в межах можливостей нашої планети».

В якості пріоритетних цілей екологічної політики країн ЄС доцільно виокремити:

- збереження, захист і поліпшення якості навколишнього середовища;

- охорона здоров'я населення;
 - розумне та раціональне використання природних ресурсів;
 - підтримка заходів на міжнародному рівні щодо вирішення регіональних або глобальних проблем навколишнього середовища, зокрема протидія зміні клімату [2].

Країнами ЄС на сьогодні створено потужну систему органів реалізації екологічної політики, які здійснюють моніторинг екологічної ситуації в регіоні та країнах, гармонізацію європейського екологічного законодавства та регулювання екологічної сфери в рамках даного інтеграційного об'єднання.

До цієї системи органів слід віднести: Європейський парламент, Рада ЄС, Комісія ЄС, Суд ЄС, Омбудсмена ЄС, Європейський інвестиційний банк, а також спеціалізовані установи: Європейське агентство з навколишнього середовища, Європейську мережу інформації та спостереження за навколишнім середовищем, мережу ЄС для імплементації та застосування права навколишнього середовища, Європейську консультативну раду з навколишнього середовища, Європейський консультативний форум з навколишнього середовища і сталого розвитку тощо [2; 3; 7].

Останнім часом все більшої пріоритетності набуває регіональна політика ЄС, екологічна складова якої є домінуючою. Метою регіональної екологічної політики є забезпечення гармонійного, сталого розвитку європейських регіонів.

Для поглибленого дослідження державного регулювання екологічної сфери автором наведено порівняльний аналіз державних екологічних політик найбільших країн ЄС – Німеччини, Франції, Великобританії, а також Нідерландів, та двох країн, які не є членами ЄС (Швейцарії та Норвегії), але розробляють спільні екологічні ініціативи (табл. 2).

Таблиця 2

Порівняльний аналіз державних екологічних політик європейських країн

Країна	Спрямування державної політики	Рівень регулювання	Органи регулювання	Спеціалізовані органи	Рівень законодавчого забезпечення	Характер екологічної відповідальності
Німеччина	Регулювання та контроль	Федеральні землі	Місцеві органи влади	Екологічні міністерства федеральних земель	Федеральний	Адміністративна
Франція	Регулювання	Державний	Міністерство навколишнього середовища	Жандармерія	Державний	Система екологічних платежів (за стоки, викиди)
Великобританія	Координація	Державний	Міністерство навколишнього середовища	Комісія з управління екологічною безпекою	Державний	Системи платежів за водокористування й скидання промислових стічних вод
Швейцарія	Регулювання	Державний та регіональний	Конфедерація й кантони	-	Федеральний	Адміністративно-правова
Нідерланди	Регулювання та координація	Державні та муніципальні	Міністерство житла, просторового планування навколишнього середовища	-	Державний	Адміністративно-правова
Норвегія	Державне регулювання та самоконтроль підприємств	Муніципальні	Норвезький урядовий екологічний фонд	Національне відомство з розслідування та припинення економічної й екологічної злочинності	Державний	Нормативи з гарантування екологічної безпеки, видача ліцензій через тендерні раунди

Як видно з проведеного в таблиці аналізу особливою відмінністю екологічної політики країн ЄС є значні повноваження органів місцевого самоврядування у вирішенні проблем охорони довкілля, що є позитивним прикладом для України, особливо в контексті реформи децентралізації влади.

В якості інструментів екологічного регулювання розвиненими країнами широко використовуються система екологічних платежів, податків, система видачі ліцензій через тендери, а також введення адміністративної відповідальності за забруднення навколишнього середовища, що не тільки формує соціальну відповідальність компаній, а й громадську свідомість.

Отже, досвід європейських країн свідчить, що необхідною умовою успішної реалізації державної екологічної політики є комплексний аналіз тенденцій і характеру змін основних загроз екологічній безпеці

для своєчасного та обґрунтованого визначення заходів із попередження та подолання негативних наслідків у випадку їх реалізації.

Література:

1. Александров І. О. Стратегія сталого розвитку регіону: монографія / І. О. Александров, О. В. Половян, О. Ф. Коновалов, О. В. Логачова, М. Ю. Тарасова; за заг. ред. д-ра екон. наук І.О. Александрова / НАН України. – Донецьк: Вид-во Ін-та економ. пром-сті, 2010. – 204 с.
2. Арабей Е. Новая европейская стратегия «Европа 2020» / Е. Арабей // Право Европейско-гоСоюза: сб. науч. тр. – 2010. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eulaw.ru/content/307>.
3. Білорус О. Г. Глобальні стратегії Євросоюзу: монографія / О. Г. Білорус, Ю. М. Мацейко, І. І. Вітер / за ред. О.Г. Білоруса; Ін-т світової економіки і міжнародних відносин, відділення економіки. – Київ: Вид-во КНЕУ, 2009. – 528 с.
4. Борщевська О. Правове забезпечення екологічної безпеки під час здійснення морських перевезень / О. Борщевська, О. Добров // Екологічне право. – 2017. – № 6. – С. 91-94.
5. Бохан А. Глобальні виміри екологічної безпеки в домінантах стратегічного партнерства / А. Бохан // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. – 2014. – Вип. 7. – С. 6-9.
6. Бринчук М. М.. Экологическое право: учебник / М. М. Бринчук. – М.: Юристь, 2003. – 670 с.
7. Бут Ю.С. Управління процесами використання природних ресурсів в країнах Європейського Союзу: екологічний аспект / Ю. С. Бут // Проблеми системного підходу в економіці: зб. на-ук. праць. – 2011. – Вип. 2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/e-jour-nals/PSPE/2011_2/index.html.
8. Варламова І. С. Еколого-економічна безпека України: сучасні реалії та розвиток: монографія / І. С. Варламова. – Запоріжжя: Гельветика, 2017. – 316 с.
9. Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України: Постанова Верховної Ради України №3/97-ВР від 16 січня 1997 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua>.
10. Офіційний сайт Державної служби статистики України. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.

Світлана Колач, Оріся Васирина
(Дубляни, Україна)

РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ В ПЕРСПЕКТИВІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СВІТОВОЇ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ

Під час свого розвитку людство накопичувало матеріальні й духовні ресурси для задоволення своїх потреб і розв'язання різних проблем. Але шляхи їх вирішення ніколи не виходили за межі окремих держав аж до другої половини ХХ ст. Зараз багато проблем набули всесвітніх масштабів і можуть бути вирішені лише об'єднаними зусиллями в ході світових інтеграційних процесів, що охоплюють усі сфери життя людей.

Глобальні проблеми мають планетарний характер, загрожують усьому людству, потребують невідкладного вирішення й вимагають спільних дій народів світу. Серед глобальних проблем виділяються такі: збереження миру (боротьба з тероризмом); екологічна; освоєння космосу; енергосировинна; продовольча; демографічна; подолання економічної відсталості країн. Забезпечення світової продовольчої безпеки дотична до всіх вище перелічених проблем. Населення планети постійно збільшується стрімкими темпами. [1, с. 145] За даними Організації з питань продовольства і сільського господарства ООН (ФАО), за останнє десятиліття світові ціни на продовольчі продукти зросли майже удвічі. Триває тенденція зменшення площ, придатних для обробітку сільськогосподарських культур. Збільшення обсягів вирощування зернових з метою вироблення біопалива. Цей напрям підтримується, наприклад, урядом США, який надає значні субсидії своїм фермерським і сільськогосподарським компаніям для вирощування ними пшениці, кукурудзи, ріпаку. Нестабільність на світових фінансових ринках у зв'язку з накопиченням бюджетних дефіцитів і загрозою виникнення дефолтів у деяких європейських країнах (Греції, Португалії, Іспанії). Для інвесторів ринки таких країн несуть загрози неповернення вкладених коштів, тому дедалі активнішим стає вкладення спекулятивних ресурсів у продовольство, попит на яке прогнозовано збільшуватиметься. Гострота цих проблем у різних країнах неоднакова.

У цілому тенденції сільськогосподарського виробництва у 2002-2011 рр. свідчать, що цей вид економічної діяльності не набув нових якісних стимулів для зростання. Його динаміка в умовах відсутності значущих кроків щодо модернізації, структурного реформування та вирішення фінансових потреб виробників була досить нестабільною та залежить майже виключно від природно-кліматичних чинників, що, у свою чергу, створює високі ризики для сільськогосподарських виробників. [2, с. 260]

Синхронне зростання вартості продовольства на світових ринках та в Україні підштовхнуло до поновлення дискусій про спроможність нашої країни до забезпечення насиченості внутрішнього ринку сільгосппродукції за рахунок використання власного аграрного потенціалу.

ЗМІСТ / СОДЕРЖАНИЕ**СЕКЦІЯ: ЕКОЛОГІЯ**

Аліна Будакова, Надія Кабиш (Ніжин, с. Бубнівська Слобідка, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	6
Олександр Буланій, Роман Савчанчик (с. Пії, м. Зарічне, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ.....	8
Тетяна Гець, Варвара Карпенко (Київ, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ У МОЛОДІ	11
Николай Карпенко, Анастасія Григоренко, Татьяна Лазарева (Гомель, Беларусь) АНАЛИЗ НАКОПЛЕНИЯ ТЯЖЕЛЫХ МЕТАЛЛОВ ВОДНОЙ ФЛОРОЙ И ФАУНОЙ ДЛЯ ОЦЕНКИ СТЕПЕНИ КОМФОРТНОСТИ ОКРУЖАЮЩЕЙ СРЕДЫ ДЛЯ НАСЕЛЕНИЯ	13
Ульяна Обуховська, Анастасія Тур (Київ, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	15
Ольга Приймачук, Тетяна Щочка (Київ, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	17
Володимир Рацлав (Слов'янськ, Україна) ДОСЛІДЖЕННЯ ХІМІЧНОГО СТАНУ ЯКОСТІ ПОВЕРХНЕВИХ ВОД БАСЕЙНУ РІЧКИ СІВЕРСЬКИЙ ДІНЕЦЬ	18
Павло Руденок, Анна Когут (Київ, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	20
Анна Самохвалова, Наталія Онищенко (Харків, Україна) ЗНАЧЕННЯ МОНІТОРИНГУ ЯКОСТІ ПРИРОДНИХ ВОД	22
Катерина Сахнюк (Київ, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	23
Марія Марченко, Юлія Косян (Київ, Україна) ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ	26

СЕКЦІЯ: ЕКОНОМІКА

Валентина Антоненко (Покровськ, Україна) МІЖБЮДЖЕТНІ ВІДНОСИНИ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ	28
Світлана Бестужева (Харків, Україна) ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ	30
Світлана Колач, Оріся Васирина (Дубляни, Україна) РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ В ПЕРСПЕКТИВІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СВІТОВОЇ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ	33
Галина Монастирська (Київ, Україна) ПРОЖИТКОВИЙ МІНІМУМ: ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ І ЗАСТОСУВАННЯ	35
Нінель Мінчак, Леся Гуран (Дрогобич, Україна) ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДИКИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УПРАВЛІННІ ПЕРСОНАЛОМ.....	38
Ярослав Чайковський (Тернопіль, Україна) РОЗВИТОК ЕЛЕКТРОННИХ БАНКІВСЬКИХ ПОСЛУГ: ІНТЕРНЕТ-БАНКІНГ І МОБІЛЬНИЙ БАНКІНГ	40

СЕКЦІЯ: МАТЕМАТИКА

Валерія Деменкова, Леся Барановська (Київ, Україна) ГРА "GOOFSPIEL"	45
Ольга Ковальчук (Київ, Україна) ПОВЕДІНКОВІ СТРАТЕГІЇ НА ПРИКЛАДІ ГРИ «СПРОЩЕНИЙ ПОКЕР»	47
Олена Пастушок (Київ, Україна) СТРАТЕГІЇ ТА РІШЕННЯ В ЕЛЕМЕНТАРНИХ ІГРАХ.....	49
Роман Харченко (Київ, Україна) ІГРИ З ПОВТОРЕННЯМИ	52
Яна Яцько, Леся Барановська (Київ, Україна) МЕТОДИ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ МАТРИЧНИХ ІГОР. МЕТОД ФІКТИВНОГО РОЗІГРУВАННЯ.....	55

СЕКЦІЯ: МИСТЕЦТВО

Ганна Славінська (Дніпро, Україна) МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ КОМПОЗИЦІЙНО-ГРАФІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ.....	58
--	----